

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Mfv.X.10.190/2020/5.

A tanács tagjai: Dr. Stark Marianna a tanács elnöke
Dr. Tánczos Rita előadó bíró
Szolnokiné dr. Csernay Krisztina bíró

A felperesek:

Az I. rendű felperes: Felperes1
(cím1)

A III. rendű felperes: Felperes3
(cím2)

A IV. rendű felperes: Felperes4
(cím2)

Az V. rendű felperes: felperes3
cím3)

A VII. rendű felperes: Felperes7
cím4)

A IX. rendű felperes: Felperes9
cím5)

A XI. rendű felperes: Felperes11
cím6)

A XXI. rendű felperes: Felperes12
cím7

A XXIII. rendű felperes: Felperes14
cím8

A XXIV. rendű felperes: Felperes15
cím9

A XXVI. rendű felperes: Felperes16
cím10

A XXX. rendű felperes: Felperes17
cím11

A XXXI. rendű felperes: Felperes18
cím12

A XXXII. rendű felperes: Felperes19
cím13

A XXXIII. rendű felperes: Felperes20
cím14

A XXXIV. rendű felperes: jogutód1 - mint jogutód
cím15

A XXXV. rendű felperes: Felperes22
cím16

A XXXVI. rendű felperes: Felperes23
cím17

A XXXVII. rendű felperes: Felperes24
cím18

A XXXIX. rendű felperes: Felperes25
cím17

A XL. rendű felperes: Felperes26
cím20

A XLI. rendű felperes: Felperes27
cím21

A XLIV. rendű felperes: Felperes28
cím22

A XLV. rendű felperes: Felperes29
cím23

A XLVI. rendű felperes: Felperes30
cím42

A XLVII. rendű felperes: Felperes31
cím24

A XLVIII. rendű felperes: Felperes32
cím25

Az L. rendű felperes: Felperes34
cím26

Az LV. rendű felperes: Felperes35
cím17

Az LVIII. rendű felperes: Felperes36
cím27

A LX. rendű felperes: Felperes37
(Cím38.)

A LXI. rendű felperes: jogutód2 - jogutód
cím15

A felperes képviselője:

Kusper Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Felperes1 ügyvéd,
képviselő cím)

Az alperes: Alperes1
(alperesi cím)

Az alperes képviselője: Darázs és Társai Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Darázs Ferenc
ügyvéd,
képviselő cím2)

A per tárgya: illetménykülönbözet megfizetése

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó felek: felperesek

A felülvizsgálni kért jogerős határozat:

Fővárosi Ítéltábla 2.Mf.31.032/2020/9.

Az elsőfokú bíróság határozata:

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 56.M.817/2014/164.

Rendelkező rész

A Kúria a Fővárosi Ítéltábla 2.Mf.31.032/2020/9. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felpereseket, hogy fizessenek meg az alperesnek személyenként 5.000 (ötezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

A felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A tényállás

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperesek mentőorvos, mentőtiszt, mentőápoló, illetve mentőgépkocsi-vezető munkakörökben közalkalmazotti jogviszonyban álltak az alperes alkalmazásában a ...1-magyarországi régió mentőállomásain (... Mentőállomás, ... Mentőállomás, ... Mentőállomás, ...2 Mentőállomás, ... Mentőállomás). A felperesek valamennyien tizenkét órás szolgálatban látták el feladataikat.

[2] A munkáltató 2011-re készített kockázatértékelést, melyben kategorizálta az egyes munkaköröket aszerint, hogy az adott stresszor hatásnak mennyi ideig vannak kitéve. Az A kategóriánál a munka során ilyen nem fordult elő, az E kategóriánál a munkaidő 76-100%-ában éri stresszor hatás az alkalmazottat. A kockázatértékelés megállapításai értelmében a mentőtiszt, mentőápoló, mentőgépkocsi-vezető a mentőállomáson, kivonulás, helyszíni munka, szállítás és betegátadás feladatai során az E kategóriás megjelölést kapta. A visszatérés során a mentőgépkocsi-vezetőnél tüntettek fel hasonlóképpen E kategóriát.

A felperes keresete és az alperes ellenkérelme

[3] A felperesek keresetükben kockázati illetménypótlék megfizetésére kérték kötelezni az alperest. A perrel érintett időszak a 2008. december 20-tól 2016. szeptember 30-ig terjedő időtartam volt, mértéke pedig a közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. törvény (a továbbiakban: Kjt.) 72. § (1) bekezdés a) pontja szerinti havi 20.000 Ft-os összeg. Arra hivatkoztak, hogy a foglalkoztatásukra a munkaidejük legalább felében a jogszabályokban meghatározott egészségkárosító kockázatok között került sor. Érvelésük szerint a négy különböző munkakörben dolgozó felperesek ezen kockázati illetménypótlékre jogosulttá váltak, a munkáltató azonban azt nem fizette meg számukra. Arra is hivatkoztak, hogy a kivonulás, az úgynevezett tengelyen töltött idő - alatt a fokozott egészségkárosító kockázatnak kitettség jelentős mértékű. A mentési feladat befejezését követően az emelkedett pszichés állapot és terhelés továbbra is fennáll, nem fejeződik be közvetlenül az adott feladat befejezésével, hatása tovább tart.

[4] Az alperes a felperesek keresetének elutasítását és perköltségben való marasztalásukat kérte. Érvelése szerint bár nem vitásan a mentési feladat ellátása során számos kedvezőtlen hatásnak voltak kitéve, ez a körülmény azonban a munkaidő több, mint 50%-ában nem volt jelen, így a jogszabályban rögzített feltétel nem valósult meg.

Az első- és másodfokú bíróság határozata

[5] A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 56.M.817/2014/164. számú ítéletével elutasította a felperesek keresetét és kötelezte a felpereseket a perköltség megfizetésére azzal, hogy az eljárási illetéket az állam viseli. A bíróság rögzítette ítéletében az egyes munkakörökben ellátandó feladatokat és megállapította, hogy az alkalmazottak a munkaidő egyik részében, az úgynevezett tengelyen töltött idő alatt a riasztástól a mentőállomásra történő visszaérkezésig végezték munkájukat, majd a fennmaradó időtartam a készenlét időszaka volt, amikor a személyzet a riasztást várta. Ilyen körülmények között kikapcsolódásra, komolyabb pihenésre, regenerálódásra nem volt lehetőség. Az alperes a keresettel érintett teljes időszakra, 2009. január 1-je és 2016. december 31-e közötti időszakra eleget tett adatszolgáltatási kötelezettségének a tengelyen töltött idő megállapíthatósága érdekében.

[6] Az egészségkárosító kockázatnak kitettséget illetően a tengelyen töltött időt tekintette olyan időtartamnak, amikor a munkavégzés jellegéből fakadóan az egészségkárosító hatások érdemben vizsgálhatók. A beszerzett igazságügyi szakértői vélemény alapján ezt az időtartamot öt szakaszra bontotta és megkülönböztette a kiérkezés, a beteg helyszíni ellátása, a beteg szállítása, a beteg átadása és a visszaút időszakát. A mentőgépkocsi-vezető, a mentőápolók, a mentőtisztek és a mentőorvosok vonatkozásában a munkakör jellegéből fakadóan más részfázisokban találta megállapíthatónak folyamatos jelleggel az egészségkárosító kockázatok jelenlétét.

[7] Megállapította, hogy az alperes az ilyen részidőtartamok vonatkozásában nem rendelkezett nyilvántartással, azonban a felperesek számára hozzáférhetővé tette egyéb nyilvántartását és lehetőséget biztosított számukra az adatok kigyűjtésére. Ennek ellenére a felperesek nem éltek azzal a lehetőséggel, hogy további saját adatgyűjtést végezzenek és megfelelően részletezzék a tengelyen töltött időt az egyes részfázisok szerint.

[8] Az elsőfokú bíróság kizárólag a szakértők által megállapított egészségkárosító kockázatokat fogadta el pótléokra jogosító körülményként. A stresszt nem tekintette egészségkárosító kockázatnak, mivel az nem egészségkárosító hatás, hanem a szervezet által

adott válaszreakció, ezért nem befolyásolta a pótlékra való jogosultságot az a tény, hogy a mentési tevékenység folyamatos stresszhelyzet, emelkedett stresszállapot.

[9] Elutasította az újnevezett Plette-féle módszerrel kapcsolatos felperesi indítványt arra figyelemmel, hogy a szakértők végeztek ez alapján vizsgálatokat, azok eredménye azonban nem befolyásolta az egészségkárosító kockázatokkal kapcsolatos megállapításokat. A szakértők figyelembe vették a felperesek személyes véleményét és nyilatkozatát, ezt azonban szubjektív véleménynek tekintették. Kifejtette, hogy az illetménypótlékra való jogosultságot a munkakör figyelembevételével és objektív adatok alapján kell vizsgálni. A munkáltatói kockázatértékelés feltárja a munkavállalók egészségét és biztonságát veszélyeztető kockázatokat, ez azonban egy felmérés, ami alapján a munkáltató meghatározza a szükséges tennivalókat.

[10] A felperesek fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla 2.Mf.31.032/2020/9. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta és a felpereseket személyenként 10.000 Ft perköltség megfizetésére kötelezte azzal, hogy a fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli. Az ítéltábla egyetértett az elsőfokú bírósággal akörben, hogy a munkáltató eleget tett az őt terhelő, a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 134. § (1) és (2) bekezdésében meghatározott nyilvántartási és adatszolgáltatási kötelezettségének. A felperesek a bíróság felhívása ellenére nem készítettek olyan kimutatást, amely tartalmazta a munkaidőn belül az egyes fázisok pontosabb elkülönítését és mindezt nem lehetett az alperes terhére értékelni. A szakvélemények alapján megállapíthatónak találta, hogy a tengelyen töltött időszak és az egyes munkakörökkel összefüggő egészségkárosító hatásoknak kitettség időszaka között sem lehetett egyenlőségjelet tenni, az egyes egészségkárosító hatások folyamatos jelenléte eleve nem volt igazolt a teljes tengelyen töltött időszak tartama alatt, csupán annak egyes fázisaiban.

[11] A másodfokú bíróság megállapította, hogy a szakértők alkalmazták a fellebbezésben is meghatározott Plette-féle módszert annyiban, hogy valamennyi felperes személyes meghallgatására lehetőséget biztosítottak a vizsgálat folyamán. Megállapította a szakvéleményekre figyelemmel, hogy a felperesek által kért műszeres vizsgálatokkal nyerhető adatok nem teszik lehetővé a következtetéseket arra, hogy a felpereseket a méréskor érő egészségkárosító kockázatok a peresített időszakban milyen időtartamban, a munkaidő mekkora részében voltak jelen. Megerősítette azt az elsőfokú álláspontot, hogy a munkáltatói kockázatkértékelés nem azonosítható sem a szakvéleménnyel, sem az egészségkárosító kockázatokat rögzítő jogszabályokkal. Nem találta megalapozottnak a felperesek azzal kapcsolatos hivatkozását sem, hogy az elsőfokú bíróság az egészségkárosító hatásokat hiányosan értékelte. Alaptalannak találta a BH 1997.374. számú döntésre való hivatkozást is, figyelemmel az eltérő igények érvényesítésére.

A felülvizsgálati kérelem és felülvizsgálati ellenkérelem

[12] A jogerős ítélet ellen a felperesek terjesztettek elő felülvizsgálati kérelmet, melyben kérték, hogy a Kúria azt helyezze hatályon kívül és hozzon a jogszabályoknak megfelelő új határozatot, illetve szükség esetén az elsőfokú ítéletet is hatályon kívül helyezve utasítsa az első-, vagy másodfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára, továbbá marasztalja az alperest a perköltségben. Megítélése szerint a másodfokú bíróság ítélete a kialakult joggyakorlattal ellentétes, téves jogi következtetésén alapul.

[13] Az elsőfokú bíróság az egészségkárosító kockázatoknak kitettséget illetően csupán a tengelyen töltött időt tekintette olyan időszaknak, amikor a munkavégzés jellegéből adódóan az egészségkárosító hatások érdemben vizsgálhatók. A szakértő arra a következtetésre jutott,

hogy a tengelyen töltött teljes időtartam alatt a felperesek folyamatosan nem voltak kitéve minden azonosítható kockázati forrás expozíciójának, azokkal eseti jelleggel kellett számolni. A munkáltató kockázatértékelése a megbecsülés hiányát, mint pszichológiai distresszort a munkaidő 51-75%-ában, míg a készenléti állapot és felelősség pszichológiai distresszort a munkaidő 76-100%-ában állapította meg. A kockázatértékelés a felperesek által betöltött munkakörök vonatkozásában 17 pszichológiai distresszort említett.

[14] A felülvizsgálati érvelés szerint a jogerős ítélet sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében rögzített jogorvoslathoz fűződő jogot, mely szerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát, vagy jogos érdekét sérti.

[15] A felülvizsgálati kérelem kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság ítélete alapjául fogadta el a szakértői intézet 115. és 160. szám alatti kiegészítő szakvéleményében táblázatokba foglalt adatokat annak ellenére, hogy felhívták a bíróság figyelmét az alperesi adatszolgáltatás pontatlanságára és hiányosságára. A hibás és pontatlan adatok alapján hibás ítélet született. Nem fogadják el az alperes által szolgáltatott adatokat és a jóhiszemű pervittel összeegyeztethetetlennek tartják azt. Érvelésük szerint indokolatlanul nem vette figyelembe az elsőfokú bíróság azt sem, hogy ezen perrel azonos tárgyú perben a felperesek keresetét részben megalapozottnak találta a bíróság.

[16] Érvelésük szerint önmagában az a körülmény, hogy a jogalkotó a pszichoszociális kockázat jogszabályi fogalma meghatározásakor a stresszor hatások tekintetében nem adott tételes felsorolást, nem lehet törvényes akadálya annak, hogy a pszichoszociális kockázat, mint egészségkárosító kockázat megállapítható legyen. A Kjt. 72. § (1) bekezdés a) pontja csak annyit ír elő, hogy maga az egészségkárosító kockázat legyen a jogszabályban meghatározva, ez pedig az adott esetben megvalósult, mivel e kockázatokat a munkavédelmi törvény meghatározza, ezért jogellenesen vette figyelembe az elsőfokú bíróság a szakértői intézet megalapozatlan álláspontját.

[17] A munkavédelemről szóló 1993. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Mvt.) 87. § 1/H. pontjában meghatározott pszichoszociális kockázat egészségkárosító kockázatnak minősül. Ebbe tartozik az alperes kockázatértékelésében meghatározott pszichológiai distresszor is, amely a felperesek vonatkozásában szolgáltatelljesítési idejük több, mint 50%-ában, csaknem 100%-ában jelen voltak. Önmagában az a körülmény, hogy a jogalkotó a pszichoszociális kockázat jogszabályi fogalma meghatározásakor a stresszor hatások tekintetében nem adott tételes felsorolást, nem akadálya annak, hogy a pszichoszociális kockázat, mint egészségkárosító kockázat megállapítható legyen. A Kjt. 72. § (1) bekezdés a) pontja csak annyit ír elő, hogy maga az egészségkárosító kockázat legyen a jogszabályban meghatározva. Az eljáró bíróságok a jogkövetkeztetésüket téves megállapításokból vonták le és mellőzték a pszichés igénybevételt megállapító igazságügyi szakértői alperes kockázatértékelésén alapuló szakvéleményét, ezért a levont következtetésük jogsértő. Hivatkozott továbbá a BH 2011.48. szám alatt közzétett eseti döntésre, mely szerint a szakértői vélemények által a fentiek szerint egyezően megállapított pszichés egészségkockázatok közötti folyamatos munkavégzés a felperesek illetménypótlék iránti igényét megalapozza.

[18] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében kérte, hogy a Kúria a jogerős ítéletet hatályában tartsa fenn és marasztalja a felpereseket a perköltségben. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság körületekintően, minden részletre kiterjedően derítette fel a tényállást, a szakkérdéseket tisztázta, okszerű döntést hozott és jogsértés nélkül hagyta helyben azt a másodfokú bíróság. Hivatkozott a Kúria Mfv.I.10.269/2016/11. számú ítéletére, mely azonos felek között, azonos tárgyban volt folyamatban, s amelyben a jogerős ítélettel azonos tartalmú döntés született. Hivatkozott továbbá arra, hogy az adott esetben figyelemmel kell lenni a Kúria EBH 2017.M.23. szám alatt közzétett elvi határozatára is.

[19] Megalapozatlannak tartotta a felperesek azzal kapcsolatos kifogását, hogy az eljáró bíróságok nem rendelték el a perben az úgynevezett Plette-féle módszer alkalmazását, mivel az nem volt alkalmas az adott szakkérdés megítélésére. Vitatta, hogy nem tettek eleget adatszolgáltatási kötelezettségüknek, ezzel ellentétes megállapításra jutott az első- és másodfokú bíróság is. Megalapozatlannak tartotta az azzal kapcsolatos felülvizsgálati érvelést is, hogy a jogerős ítélet sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdését, ezt a felperesek semmilyen indokkal nem támasztotta alá.

A Kúria döntése és annak jogi indokai

[20] A felperesek felülvizsgálati kérelme nem megalapozott.

[21] Az illetménypótlék célja az, hogy az általános munkafeltételektől eltérő, az alapilletmény mértéke megállapításánál figyelembe nem vett körülmények között végzett munkáját külön díjazza a közalkalmazottnak. A közalkalmazottak esetében a jogszabály alapján kötelezően fizetendő pótlékok meghatározásában hármas rendszer érvényesül: egyes pótlékokat a Kjt., másokat az általános háttérszabályként alkalmazandó Mt. határozza meg, de megállapíthat ilyeneket az ágazati sajátosságokra épülő végrehajtási rendelet is.

[22] A Kjt. 75. § (1) bekezdése lehetőséget biztosít arra, hogy végrehajtási rendelet a Kjt. 69-74. § rendelkezéseiben foglaltakon túl ágazati szakmai sajátosságokra tekintettel további illetménypótlékokat állapítson meg, ha a munkakörbe tartozó valamely, az általánostól eltérő munkafeltétel indokolja. A jogalkotó élt is ezzel a lehetőséggel és a Kjt. egészségügyi intézményekben történő végrehajtásáról szóló 356/2008. (XII. 31.) Korm. rendelet a perrel érintett időszakban hatályos 16. §-a meghatározta azokat a munkaköröket, amelyet betöltő közalkalmazottakat az egészségügy területén diagnosztikai, asszisztensi, traumatológiai, intenzív terápiás, infektológiai, pszichiátriai, ápolási illetménypótlék illeti meg. A megjelölt munkakörök között nem szerepeltek a felperesek által ellátott munkakörök.

[23] A Kjt. 66. § (7) bekezdése alapján a munkáltató dönthet úgy, hogy a közalkalmazott részére – az ott meghatározott feltételek fennállta esetén – a garantált illetményénél magasabb összegű illetményt állapít meg, értékelve ezzel a munkavégzés speciális körülményeit. A Kjt. 72. § (1) bekezdése alapján azonban a közalkalmazott a munkavégzése során felmerülő egészségkárosító kockázatokért járó pótlék fizetésére kizárólag akkor válik jogosulttá, ha megállapítható, hogy

a) foglalkoztatása munkaideje legalább felében jogszabályban meghatározott egészségkárosító kockázatok között kerül sor, vagy

b) a védelem csak egyéni védőeszköz olyan állandó, vagy tartós használatával valósítható meg, amely a közalkalmazott számára fokozott megterhelést jelent.

A felperesek a Kjt. 72. § (1) bekezdés a) pontjában rögzített feltételek fennálltára hivatkozva terjesztették elő illetménypótlék iránti igényüket. E feltételek szigorúan meghatározottak, a bíróságnak nincs mérlegelési joga.

[24] Annak megállapítása, hogy a felpereseket ért egészségkárosító kockázati tényezők közül melyek azok, amelyek a Kjt. 72. § (1) bekezdés a) pontjában foglalt illetménypótlékot megalapozzák, jogkérdésnek minősül. A pótlék fizetésének feltétele az, hogy jogszabályban meghatározott egészségkárosító kockázatok között kerüljön sor a munkavégzésre legalább a munkaidő felében. Ennek megfelelően nem bármely egészségkárosító kockázat értékelhető ezen illetménypótlékra való jogosultság körében, hanem csupán a valamely jogszabályban rögzített egészségkárosító kockázatok vehetők figyelembe.

[25] Az Mvt. értelmező rendelkezéseket tartalmazó 87. § 1/H. pontja általánosan határozza meg a pszichoszociális kockázat fogalmát. Ennek minősül a munkavállalót a munkahelyén érő azon hatások (konfliktusok, munkaszervezés, munkarend, foglalkoztatási jogviszony bizonytalansága stb.) összessége, amelyek befolyásolják az e hatásokra adott válaszreakciót, illetőleg ezzel összefüggésben stressz, munkabaleset, lelki eredetű szervi (pszichoszomatikus) megbetegedés következhet be. Ahhoz, hogy ezen hatások vonatkozásában a közalkalmazott a Kjt. 72. § (1) bekezdés a) pontja alapján illetménypótlékban részesüljön, olyan egészségkárosító – az adott esetben pszichoszociális – kockázati tényezőnek kell őt érni a foglalkoztatás során, amely jogszabályban került meghatározásra.

[26] A kockázatértékelés során a munkáltató azonosította a várható veszélyeket, valamint a veszélyeztetettek körét, felbecsülte a veszély jellegét és a veszélyeztetettség mértékét. A kockázatértékelést követően annak megállapításait figyelembe véve, a feltárt kockázatok kezelése során kellett meghatároznia a védekezés leghatékonyabb módját, a védelem módozatait, illetve az alkalmazandó szervezési és egészségügyi megelőzési intézkedéseket. A kockázatértékelés a munkavédelmi szabályok és a munkakörülmények javítását célzó intézkedések megtételének előzetes felmérését szolgálta és nem a Kjt. 72. § (1) bekezdés a) pontjában meghatározott feltételek fennállását vizsgálta.

[27] Jogkérdésnek minősül és nem függ a bíróságok megítélésétől az, hogy az egészségkárosító kockázatok közül melyek azok a hatások, körülmények, amelyek illetménypótlék fizetésére jogosítanak, az egészségügyi kockázat fennálltának és mértékének megállapítása azonban szakkérdés, amit csak szakértői bizonyítás alapján lehet eldönteni. A perben eljáró szakértők szakvéleményükben azt állapították meg, hogy nem tehető egyenlőségi jel a tengelyen töltött idő egésze, és a jogszabályban meghatározott egészségkárosító kockázatok között. A beszerzett adatok értékelését követően arra következtetésre jutottak, hogy sehol nem volt kimutatható a felperesek munkakörében 50%-ot meghaladó egészségkárosító kockázatnak kitettség. A készenléti állapot és a megbecsülés hiánya pszichológiai distresszorokat a kockázati tényezők között nem kellett vizsgálni, figyelemmel arra, hogy azok nem kerültek nevesítésre a munkaköri, szakmai, illetve személyi higiénés alkalmasság orvosi vizsgálatáról és véleményezéséről szóló 33/1998. (XII.24.) NM rendelet 5. számú mellékletében.

[28] A felperesek felülvizsgálati kérelmükben kifogásolták azt is, hogy az alperes nem megfelelő módon tett eleget adatszolgáltatási kötelezettségének. Az elsőfokú bíróság nem volt figyelemmel egy másik, azonos tárgyú perben hozott határozatra, illetve indokolatlanul mellőzték a felperesek úgynevezett Plette-féle módszer szerinti szakértői vizsgálatát.

[29] A felülvizsgálati kérelem egymással szorosan összefüggő kötelező tartalmi kellékei a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése, valamint annak kifejtése, hogy a fél a határozat megváltoztatását milyen okból kívánja [Pp. 272. § (2) bekezdés]. Ezen együttes törvényi feltételeknek a fél akkor tesz eleget, ha egyrészt a megsértett jogszabályhelyet konkrétan megjelöli, másrészt pedig a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körülírja, az arra vonatkozó jogi álláspontját kifejti, vagyis ha a jogszabálysértésre való hivatkozása indokait is ismerteti. Mindezek bármelyikének hiánya a felülvizsgálati kérelem hivatalbóli elutasítását eredményezi. Mivel a felperesek nem jelölték meg, hogy a fenti kifogásaik mely jogszabályi rendelkezést sértik, a Kúria ezzel kapcsolatos kifogásukat érdemben nem vizsgálta.

[30] A felülvizsgálati kérelem sérelmezte azt is, hogy a jogerős ítélet sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében biztosított jogorvoslathoz fűződő alapjogot. A felperesek azonban nem adták magyarázatát annak, hogy álláspontjuk szerint miért sérült ezen joguk, így a Pp. 272. § (2) bekezdése alapján a Kúria e okfejtésüket sem értékelhette.

[31] A Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a felpereseknek kellett bizonyítaniuk, hogy a Kjt. 72. § (1) bekezdés a) pontjában rögzített feltételek esetükben a perrel érintett időszakban fennálltak, a munkaidejük legalább felében jogszabályban meghatározott egészségkárosító kockázatnak voltak kitéve. A szakértőknek az egészségi ártalom fennállását a tényleges munkavégzés körülményeire tekintettel kellett vizsgálni. A szakértők szakvéleményeikben, illetve annak kiegészítése során egyértelműen úgy nyilatkoztak, hogy a jogszabályokban rögzített egészségi kockázatok a felperesek munkaideje legalább 50%-ában nem állt fenn.

[32] Az eljárt bíróságok döntése megfelelt a jogszabály rendelkezéseinek, továbbá az adott körben kialakult bírói gyakorlatnak (EBH 2017.M.23., Mfv.II.10.580/2016/7., Mfv.I.10.269/2016/11.), ezért azt a Kúria a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Záró rész

[33] A felperesek a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelesek megfizetni az alperes felülvizsgálati eljárási költségét, míg a felülvizsgálati eljárási illetéket a felpereseket megillető munkavállalói költségkedvezményre figyelemmel a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam viseli.

[34] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a veszélyhelyzet során érvényesülő egyes eljárásjogi intézkedések újbóli bevezetéséről szóló 112/2021. (III.6.) Korm. rendelet 27. § (1) és (2) bekezdései alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2021. március 24.

Dr. Stark Marianna s.k. a tanács elnöke, Dr. Tánczos Rita s.k. előadó bíró, Szolnokiné dr. Csernay Krisztina s.k. bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő